நாலடியார் செய்யுளும் செய்திகளும்

பேராசிரியர்

டாக்டர் ரா.சீனிவாசன்

எம்.ஏ.,எம்.லிட்.,பி.எச்.டி.,

அணியகம்

சென்னை - 30

நாலடியார்

செய்யுளும் செய்திகளும்

பேராசிரியர்

டாக்டர் ரா. சீனிவாசன்

எம்.ஏ.,எம்.லிட்.,பி.எச்.டி.,

அணியகம்

சென்னை-30

நூல் விளக்கம்

முதற்பதிப்பு	:	நவம்பர் 2000
நூலின் பெயர்	:	நாலடியார் செய்யுளும் செய்திகளும்
ஆசிரியர்	:	ரா. சீனிவாசன்
பொருள்	:	இலக்கியம்
பதிப்பகம்	:	அணியகம் 5, செல்லம்மாள் தெரு, செனாய் நகர், சென்னை - 30. *தொலைபேசி :* 647 9772 *தொலைநகல் :* 644 9630 *இ-மெயில் :* aniyakam@usa.net
தாள்	:	11.6 kg. மேப் லித்தோ
அளவு	:	Crown 1/8
எழுத்து	:	10 புள்ளி
பக்கம்	:	256
விலை	:	ரூ. 50/-
ஒளி அச்சு	:	லேசர் இம்ப்ரெஷன் சென்னை - 30.
அச்சகம்	:	மைக்ரோ அச்சகம் சென்னை - 29.

முன்னுரை

''மனக் கோட்டம் தீர்ப்பது நூல்'' என்று கூறுவார் நன்னூல் ஆசிரியர்.

அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது இந் நாலடியார்.

நான்கு அடிகள் கொண்ட பாவால் அமைந்தது என்பதால் இப்பெயர் பெற்றது இந்நூல்.

''செல்வம், இளமை, யாக்கை இவற்றின் நிலையாமையை எடுத்துக் கூறிச் சுகபோக வாழ்வில் திளைக்காதீர்; நல்லதோர் வீணை அதனை நலம்பெற வாழப் பயன்படுத்துங்கள்'' என்று அறிவிக்கிறது.

''ஈதல் இசைபட வாழ்தல்'' இதுவே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்று கண்டவர் தமிழர்கள்.

தான் உண்டு தம் மனைவி மக்கள் உண்டு என்ற சிறிய வட்டத்துள் வாழாதீர்; மானுடத்தை நேசியுங்கள் என்று கூறுகிறது இந்நூல்.

அருள் உள்ளம் பெறுவதற்குத் துறவு மனநிலை அடிப்படை என்று வற்புறுத்துகிறது. பந்த பாசங் களினின்று விடுபட்டுப் பற்றற்ற நிலை அமைந்தால்தான் மனம் மாசு நீங்கி வாழமுடியும் என்பதையும் அறிவுறுத்துகிறது.

''பசிதீர்த்தல்'' இதுவே செய்யத்தக்கது என்று அறிவுறுத்துகிறது.

''தனி உடைமை'' இதை ஒட்டித்தான் சமுதாயம் இயங்குகிறது.

அதனைத் தகர்த்து எறிகிறது இந்நூல். ''சம உடைமைக்'' கோட்பாட்டிற்கு இழுத்துச் செல்கிறது. அறம் என்பதே வறியவருக்கு வாழ்வு அளிப்பது என்பதை வற்புறுத்துகிறது.

தனிமனிதன் வாழ்க்கை செம்மை பெறவேண்டும்; அவன் செல்வம் சமுதாயத்துக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறது.

எந்தச் சமயப் பின்னணியும் இல்லாமல் மானிட நல்வாழ்வுக்கு வழி கூறும் நூல் இது.

இதனை உரைநடையாக்கம் செய்து இதன் உள்ளடக்கத்தை வெளிப்படுத்த எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியே இந்நூல். செய்திகள் மிகவும் உன்னத மானவை. அதனால் உரைநடையும் சிறப்புற அமைய வாய்ப்புள்ளது.

உரை நூல்கள் பல இந்நூலுக்கு வெளிவந்துள்ளன. உரை நூல் எழுதுவது இதன் நோக்கம் அன்று.

செய்திகளை எடுத்துக் கூறுவதே இந்நூலின் நோக்கம். இக்கருத்துகளை விரித்துக் கூறுவது இந்நூல்.

செய்திகளைக் கட்டுரை வடிவில் தந்துள்ளோம்; எனினும் மூல நூல் இவற்றிற்கு ஆதாரம்; அவை பொன்னே போல் போற்றத் தக்கவை. செய்யுள்கள் ஒப்பிட்டு நோக்கத் தேவைப்படுவன.

மற்றும் நாலடியார் செய்யுள்கள் அடிப்படை என்பதால் இவை பின் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மகத்தான செய்தி இது கூறுகிறது. மானிடத்தைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவது. தனி மனிதன் உயர்வுக்கும் சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்கும் இது அரிய கருத்துக் களைத் தருகிறது.

- ரா. சீனிவாசன்

உள் தலைப்புகள்

அ. அறத்துப்பால்

1. செல்வம் நிலையாமை
2. இளமை நிலையாமை
3. யாக்கை நிலையாமை
4. அறன் வலியுறுத்தல்
5. தூயது அன்மை
6. துறவு
7. சினம்
8. பொறையுடைமை
9. பிறர்மனை நயவாமை
10. ஈகை
11. பழவினை
12. மெய்ம்மை
13. தீவினையச்சம்

ஆ. பொருட்பால்

14. கல்வி
15. குடிப்பிறப்பு
16. மேன்மக்கள்
17. பெரியாரைப் பிழையாமை
18. நல்லினம் சேர்தல்

19. பெருமை
20. தாளாண்மை
21. சுற்றம் தாழஅல்
22. நட்பாராய்தல்
23. நட்பிற்பிழை பொறுத்தல்
24. கூடா நட்பு
25. அறிவுடைமை
26. அறிவின்மை
27. நன்றியில் செல்வம்
28. ஈயாமை
29. இன்மை
30. மானம்
31. இரவச்சம்
32. அவையறிதல்
33. புல்லறிவாண்மை
34. பேதமை
35. கீழ்மை
36. கயமை
37. பன்னெறி
38. பொதுமகளிர்
39. கற்புடை மகளிர்

இ. இன்பத்துப் பால்

40. காமத்துப் பால்

நாலடியார் செய்திகள்

அறத்துப்பால்

1. செல்வம் நிலையாது

(செல்வம் நிலையாமை)

அன்பு மனைவி அருகிருந்து ஊட்டுகிறாள்; சுவை ஆறு என்பதை அவன் அறிகிறான்; ''உண்க அடிகள்!'' என்று உணர்த்துகிறாள்; வயிறு நிறைகிறது; மனம் குளிர்கிறது; வாழ்க்கை தளிர்க்கிறது; எதுவும் இனிக்கிறது; இவை அன்று; இன்று செல்வம் அழிந்தது; அஃது அவனைவிட்டு ஒழிகிறது; 'வறியவன்' என்று அவனை வாழ்வோர் உரைக்கின்றனர்; கூழுக்காகக் கையேந்தி நிற்கிறான்; பிறர் வீட்டுப் படிகட்டு ஏறும்போது எல்லாம் அந்த வீட்டு மகள் அவனுக்குத் தாயாகிறாள்; ''அம்மா தாயே!'' என்று அழைக்கிறான்; அவள் ''ஏன்யா! என்ன தேவை?'' என்கிறாள். முன்பு உணவு சுவைத்தது; இன்று கைவிரல்கள் சுவைக்கின்றன. அவன் குழந்தை யாகிக் கைவிரல்களைச் சுவைக்கிறான்.; காலம் பார்த்தாயா! எப்படி இருந்தவன், எப்படி ஆகிவிட்டான்? செல்வ வாழ்க்கை முன்பு; அல்லல் சேர்க்கை இன்று. செல்வம் நிலைக்கும் என்று செருக்குக் கொள்ளாதே; ஒரு பருக்கைச் சோற்றுக்குத் தெருத் தெருவாக அலையும் காலம் வரும். பணம்! அதனை அடக்கி ஆளவில்லை

என்றால், பின்னால் வருந்துவாய்; மதம் கொண்ட யானை! அது இன்று கைவிட்டுச் சென்றுவிட்டது; நிதமும் அறம் செய்து வாழ்ந்திருந்தால், அவன் அழிந் திருக்கமாட்டான்; அறம் அவனை அரவணைத்திருக்கும்; துணை நின்றிருக்கும். அறத்திற்கு இணை வேறு யாதும் இல்லை.

அறம் செய்து வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்; நீ செய்த தவறு என்ன? நீயும் உன் மனைவியும்மட்டும் மகிழ்ந்து உண்டீர்; அரிசிச்சோறுதான்; வரிசைப்படுத்திச் சுற்றத் தவரோடு அதனை உண்க; அந்த மகிழ்ச்சி உனக்குப் புகழ்ச்சி; செல்வம் தட்டை அன்று; உருளை; அஃது உருண்டு கொண்டே செல்லும்; வண்டியின் சக்கரமாய் இடம் மாறும்; உள்ளபோது உவந்து உண்க; உறவினரோடு உண்க.

அதோ, அவன் எப்படி வாழ்ந்தான் தெரியுமா? ''பட்டத்து யானைமீது பகட்டாகச் செல்பவன்; சேனைத் தலைவன்'' என்று ஏனையோரை மருட்டினான்; இன்று அவன் பகைவரிடம் சிறைப்பட்டுவிட்டான். நிறை யுடைய அவன் பத்தினி பகைவன் கைப்பட்டு விட்டாள். கட்டியவளை இழந்து, ஒட்டி உறவாட உறவினரும் இன்றி, இன்று ஆடி அசைந்து நாடி தளர்ந்து உலவுகின்றான். யாராவது நம்புவார்களா? இவன் ஒரு காலத்துப் பேரரசன் என்று சொல்வார்களா? அன்று இவன் நாடாண்டான்; இன்றோ அவனை வறுமை ஆள்கிறது; அன்று காலாட்டினான்; இன்றோ காலம் அவனை ஆட்டி வைக்கிறது; காரணம் செல்வம் இழந்தான்.

''நிலைத்தது'' என்று நினைத்தாய்; ''அசைக்க முடியாது'' என்று இசைத்தாய். நின்று நிலைத்தவை

எல்லாம் கன்றி மறைந்துவிட்டன; அவை வரலாற்றுச் செய்திகள் ஆகி வருகின்றன.

அதோ, அவனைப் பார்; கஞ்சப் பயல்! காசு கொடுத்து எதையும் அவன் வாங்கி உண்ண மாட்டான்; 'எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சாப்பிடலாம்' என்பான்; பில் பணம் கொடுக்கும்போது மெதுவாகக் கை கழுவச் சென்றுவிடுவான். பணம் தருவதிலிருந்து இடம் நழுவி விடுவான்.

''நாலு நல்ல காரியம் செய்ய வா'' என்றால் 'அது நமக்கு ஆகாது' என்பான்; 'ஒத்துக்காது' என்பான். ஒளிதரும் செயல்களைச் செய்யமாட்டான். ''புகழ் அடையச் செயல்படுக; இல்லாவிட்டால் நின் பிறப்பே தேவை இல்லை'' என்று வள்ளுவர் அடித்து அடித்துக் கூறுகிறார். 'புகழ்' அது தேவை இல்லை! என்று இகழ்கிறான். பசிக்கு அலையும் பரதேசிகள்! வசிக்க வழியின்றி வந்து அடையும் விருந்தினர்; சுற்றத்தினர்! அவர் உற்ற துயரைக் களைய மாட்டான்; இவன் மனிதனா? ''மகனே! நீ, ஏன் பிறந்தாய்? இந்த உலகத்துக்கு நீ சுமை'' என்று தாய்மை வினவுகிறது.

உடுத்துகிறானா! ஒன்றையே மாற்றிமாற்றி மடுத்துகிறான்; தோய்த்துத் தோய்த்து அது காவி ஏறிவிட்டது. பளிச்சென்று அவன் வெளிச்சத்துக்கு வருவதில்லை. வெள்ளிக்கிழமை! அன்று விரதம்தான்; ஞாயிற்றுக்கிழமையையும் அவன் வெள்ளிக்கிழமை யாக்கிவிடுகிறான்; அவன் வீடே ரேஷன் கடை ஆகிறது; பிறர் கையேந்தி நிற்கிறார்; கட்டி இருந்த நாய்! அதனை அவிழ்த்துவிட்டு அவர்களை விரட்டி ஓட்டுகிறான்;

'கொடுப்பது என்பது தன்னைக் கெடுப்பது' என்று கருதுகிறான்; சேமிப்பு என்று சேர்த்து வைத்த நிதி இழந்து நிர்க்கதியாகிறான்; செல்வம் நிலைக்காது. இவன் ஒரு தேனீ; தேடியதை இழப்பான்.

தேனீ என்ன செய்கிறது; உழைத்துச் சேகரிக்கும்; தானும் உண்ணாது; பிறரையும் அண்டவிடாது; காத்திருந்த பெண்ணை நேற்று வந்தவன் அடித்துச் சென்று விடுகிறான்; கட்டிக் காத்துப் பயன் இல்லை; அவன் வாழ்க்கை வெற்று வேட்டாகிறது; இப்படித்தான் பலர் தேன் ஈயாக வாழ்கிறார்கள்; ஏன் என்று கேட்டால் அதற்கு விடை இல்லை.

2. இளமை நிலையாது

(இளமை நிலையாமை)

கறுப்பு நிறத்து அழகி; விருப்புற்று அவள்பின் அலைகிறான்; அவனுக்குச் சுருட்டைமயிர்; மருட்ட அதனை வாரி முடிக்கிறான்; 'அழகன்' என்று தான் அவளிடம் சென்று குழைகிறான்; "அட அறிவிலி! இந்த முடி நரைக்கும்; வெளுக்கும்; மற்றவர்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்.

இளமை உன் சொத்து; அதனைப் பத்திரப்படுத்து; பவித்திரமான செயல்களைச் செய்க; பாபம் பழி இவற்றை நாடி மருளாதே. இளமையிலேயே சுகங்களைத் துறக்கப் பழகு; அது உனக்கு மிகவும்

நல்லது. குழவிப் பருவத்திலிருந்தே பற்றுகளை நீக்குக; துறவு! அதனொடு நீ உறவு கொள்க.

''நீ ஓர் ஆண் அழகன்; செல்வன்; அதனால் உன்னைச் சுற்றிப் பெண்விழிகள் வட்டமிடுகின்றன; நண்பர்கள் சுற்றி வருகின்றனர்; அன்பு காட்டி அகமகிழ் கின்றனர். இந்த வாழ்வு என்றும் நிலைக்குமா? உன் சுருள் முடி திரை இடுகிறது; கறைபடிகிறது; முதுமைக்கு உன்னை இழுத்துச் செல்கிறது; நோய் உனக்கு நெருங்கிய நண்பன்; வைத்தியன் இடுக்கண் களைய மறுக்கிறான்; கைவிரித்து விடுகிறான்; வந்தவர் கூடி இருந்தவர், ''சீசீ இந்தப் பழம் புளிக்கும்'' என்று கூறும் குள்ளநரிகளாகின்றனர்; உன்னை விட்டு விலகுகின்றனர்.

சாவு வெற்றி கொள்கிறது; சங்கு முழங்குகிறது; இதுதான் உன் வாழ்வு; இப்பொழுது இளமை வளர் பிறை; பின் தேய்பிறை; முடிவு இருள்நிறை அமாவாசை.

''பள்ளிக்குச் சென்றவன் வருவான், விரைந்து கொள்ளிபோட,'' என்று காத்திருக்கிறார்கள் அவன் சுற்றத்தினர்; வேகாத உடம்போடு ஏகாதே வைத்திருக் கிறார்கள். அவள் அவனுக்குத் தாய்; தாய்க்கு அவன் தலைப்பிள்ளை; அவன் என்ன சொல்கிறான்?

''இவள் எனக்குத் தாய்! இவள் எங்கே சென்றாள், தனக்குத் தாயாகிய ஒருத்தி இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்றாள்; அவள் தாய், தன் தாயை நாடிச் சென்றாள். இப்படித் தாயர் சென்ற இடங்களுக்கு என்தாய் சென்று விட்டாள். அழுது பயன் இல்லை'' என்று ஆறுதல் அடைகிறான். நிலையாமை எது என்று அந்த இளமை உணர்கிறது.

வெறி ஆடும் களத்திற்குச் செம்மறி ஆட்டை அந்த நெறி கெட்ட பூசாரி, கயிறு கட்டி இழுத்துச் செல்கிறான். கையில் பசுந்தழை காட்டி, அதன் பசியை மூட்டி விடுகிறான். பூசாரியை ஆடு நம்புகிறது; எதுவும் சிந்தியாமல் அவன் பின் செல்கிறது. வாலிபப் பிள்ளைகள்! இவர்களுக்கு யார் என்ன சொல்ல முடியும்? மயக்கம்! அவர்கள் காட்டுவது இல்லை தயக்கம்; விரும்புகின்றனர் மகளிர் முயக்கம்; அவர்கள் கதை? முடிவு? நாம் ஏன் சொல்வோம் அதனை; மயக்குகிறாள் ஒரு மாது; அழிகிறான் இந்தச் சாது; இது இவன் வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாது.

'வேல் கண்ணள் இவள்' என்று கருதி, அவள் பின் செல்கிறான்; அவள் ஒரு காலத்தில் கோல் கண்ணள் ஆவது உறுதி; கோல் ஊன்றி நடக்கப் போவது இறுதி; இஃது அவனுக்கு மறதி.

இவனும் கிழம்; முதிர்ந்துவிட்ட பழம்.

"ஏன்யா? எப்படி இருக்கிறாய்? பல் என்ன செய்கிறது?"

"பல்லவி பாடுகிறு!"

"சோறா கஞ்சியா ரொட்டியா?"

"வெறும் இட்டலிதான்"

"எழுபதா எண்பதா?" இது வயதைப் பற்றியது.

இப்படிக் கேட்ட காலம் பழைய காலம். இப்பொழுது சர்க்கரை; கொழுப்பு, இரத்தக் கொதிப்பு இவற்றிற்கு இப்பொழுது எடைகள், அறிவிப்புக் கருவிகள் திசை காட்டுகின்றன.

முதியவர்களைப் பார்த்து மற்றவர்கள் கேட்கும் வினாக்கள் இவை. அவர்களுக்கே பதில் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்து விடுகிறது. வேறு என்ன வினவ முடியும்? பிள்ளைகள், பேரன்கள், பேர்த்திகள் என்று கேட்டு அலுத்து விட்டனர்.

இந்த உடம்பினைத் தவிர்த்து வேறு கேள்விகளில் அவர்கள் தடம் புரள்வதில்லை; அவர்கள் நோக்கம் என்ன? ஏன் இப்படிக் கேட்கிறார்கள்? அவன் உலகுக்குச் சுமை; ஏன் இப்படி இழுபறியாக இருக்கிறான்?'' என்பதுதான் வினா. இளமை நில்லாது; முதுமை விலை போகாது; யாரும் மதிக்க மாட்டார்கள்; இஃது இயற்கையின் நியதி.

''சரி; வயது ஆகட்டும்; காலம் வரும்; பிறகு தருமம் செய்யலாம்; இப்பொழுது வளமாக வாழலாம்'' என்று இயம்புகிறான்.

இறுமாப்பு உடைய இளைஞன் அவன்.

''தம்பீ! காற்றடித்தால் பழம் மட்டும் உதிர்வது இல்லை; செங்காயும் சிதைகிறது; உதிர்கிறது; நீண்ட நாள் வாழ்வது உறுதி இல்லை; அதனால், முடிந்த, வாய்ப்புள்ள நாள்களில் எல்லாம் அறம் செய்க! அதுவே தக்கது.

''ஆள் தேடும் படலத்தில் அந்தக் கறுத்தவன் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கிறான்; 'மாதம் இத்தனை வழக்கு' என்று பதிவு செய்ய வேண்டும் என்பது காவல் துறைக் கட்டளை போலும்! சும்மா இருப்பவனையும்

"வாடா நிலையத்துக்கு" என்று இழுத்துச் செல்வது பழக்கம்; அது காவல் நிலையம்; இந்தக் கறுத்தவனும் இதைப் பார்த்துக் கற்றுக் கொள்கிறான். "சின்னப் பையன்தான்; என்றாலும், கள்ள வோட்டுப் போடும் வயது; வா" என்று இழுத்துச் செல்கிறான். அவள் தாய் அலறுகிறாள்! "என்னை அழைத்துப் போகக் கூடாதா! என்று கத்துகிறாள்.

அதனை முன்னால் சொல்லி இருக்கலாமே; அவளுக்கு அந்த யோசனை வரவே இல்லை; பின்புத்தி; இழுத்துச் செல்பவன் காத்து நிற்கிறான்; அதனால் தம்பி! தருமம் செய்; இஃது உன் வாழ்வின் கருமம்.

3. காயமே இது பொய்யடா

(யாக்கை நிலையாமை)

சாவுக்குப் பேதம் இல்லை; இளையவன், அரசன், ஆண்டி என்று பிரித்துப் பார்ப்பது இல்லை; கியூவில் சின்னவர் பெரியவர் எல்லாரும் நிற்கின்றனர்; குடை பிடித்துக் குவலயம் ஆண்ட மாநில மன்னர் எல்லாரும் அடை மழைக் காலத்தில் அடையும் இடம் சுடுகாடு தான்; அங்கேயும் அவர்கள் சுகவாசிதான்; "ஏ.சி. இல்லை" என்று சொல்வதே இல்லை; அவர்களே குளிர்ந்து விட்டனர். பி.சி.யில் வாழ்ந்தவர் பலர்.

பத்திரிகைச் செய்தி தேதி முத்திரை பெற்று வெளி வருகிறது. "மணமகன் பிணமகனானான்; நேற்று

அடித்தது மண முழவு; இன்று அடிப்பது பிண இழவு; எதிர்பார்க்கவில்லை; கழுத்தில் கயிறு ஏறவில்லை; அதற்குள் இந்த அதிர்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டது; செத்தவன் செத்தவன் தான். அவன் மனைவி பொட்டு கால் துட்டு தான்; அதனை அவள் அழிக்கவில்லை. எது எப்பொழுது நடக்கும் என்று முன் கூட்டி உரைக்க இயலாது.

மரணம் என்பது ஒன்று உண்டு; இதனை மறந்தே போகின்றனர்; அறிவிப்பு மணி தேவையாகிறது. செத்தவரை நாளை சாகின்றவன் சுமந்து செல்கின்றான். நேற்று இருந்தவன்; காற்று வாங்கச் சென்றான் இன்று காற்றோடு கலந்து விட்டான். 'யார் காயம் யாருக்கு நிச்சயம்?' என்று தத்துவம் பேசுகின்றான். இவனைப் பற்றியும் மற்றவர் இப்படித்தான் பேசப் போகிறார்கள் பறை அடிப்பவன் வந்து சேர்கிறான்; வந்ததும் செத்த வனை எடுத்துப் பாடையில் வைக்கும்போது, அடிக் கிறான் ஒருமுறை; தூக்கிச் செல்லும்போது அடிக்கிறான் மறுமுறை; இறக்கி வைக்கும்போது மற்றும் ஒரு முறை. இப்படி மூன்றுமுறை ஏலம்போட்டு இந்தச் சவக் கோலத்தை அறிவிக்கிறான்; என்றாலும், இந்த ஈன ஜென் மங்களுக்கு எங்கே ஏறப் போகிறது; வாழ்வில் நேசம் வைக்கிறான். பாசம் காட்டுகிறான்; கோடி ஆசைகளை வளர்த்துக் கொண்டு அல்லல்களை விளைவிக்கிறார்கள்.

செத்த பிறகு இந்தப் பித்த மனிதன் சத்தமே செய்வது இல்லை; அவனைப் பற்றிப் பிறர் என்ன பிதற்றுகிறார்கள்? "நார் தொடுத்துக் கட்டுக" என்று அறிவிக்கின்றனர்; "நீர் மொடுத்துக் கொட்டுக" என்று பேசுகின்றனர்; "நன்கு ஆய்ந்து அடக்குக" என்று கூறி அடக்கம் செய்கின்றனர்; அவன் தான் செத்து

விட்டானே; அவனைப் பற்றி ஏன் பழித்துப் பேசுகிறாய்; அவன் செவிகள் மறுத்து விட்டன; எந்தக் கவிகளும் கேட்க அவனுக்கு இயலாது. இப்பொழுது அவன் வெறும் தோற்பை; அதனுள் இருந்த கூத்தன் ஆடி வெளியேறி விட்டான்; நாடி அடங்கி விட்டது; நாளும் முடிந்து விட்டது.

''செத்தவன் என்ன ஆனான்? வாழ்வு என்பது இவ்வளவுதானா? இல்லை; அடுத்த பிறவி அவனுக்காகக் காத்துக் கிடக்கிறது! நல்லது செய்தால் உயர் பிறவி; அல்லது செய்தால் இழி பிறவி; ஆத்மாவுக்கு அழிவே இல்லை; இந்த உடம்புதான் அழிகிறது; உயிர் அழிவது இல்லை; இப்படித் தத்துவம் பேசித் தருக்கம் செய்கின்றனர்.

சுருக்கமாய்ச் சொல்வதாயின் வாழ்க்கை மழைநீர் மொக்குள்; 'இதுதான்; மழைநீரில் ஒருமுகிழ்ப்புத் தோன்றுகிறது, வெடிக்கிறது; காற்று வெளியேறுகிறது. நீரோடு நீராய் அந்தக் குமிழி மறைந்துவிடுகிறது. வாழ்வு நீரோட்டம் போன்றது; குமிழிகள் தோன்றி வெடிக்கும். தனி மனிதன் ஒரு நீர்க்குமிழி; அவன் சரித்திரமும் அதனோடு முடிகிறது. குமிழி தோற்றம்; வடிவம், மாறி விடுகிறது; நீர் நிலைத்து நிற்கிறது.

ஒருவன் போனால் இந்த உலகம் குடிமுழுகிப் போவது இல்லை. நேற்று அவன் தன் வீட்டைக் காலி செய்து விட்டுச் சென்றான்; இன்று அடுத்த ஆள் அங்கு வந்து புதுக்குடித்தனம் நடத்துகிறான். தடி ஊன்றி நடந்த முதியவர் அடியெடுத்து வைத்து நடந்தவுடன் அங்கே ஒரு புதிய ஆத்திச்சூடி ஆரம்பமாகிறது; ''தாத்தா! நீ

கவலைப்படாதே! மற்றொரு ஆத்தாள் காத்திருக்கிறாள் அந்த இடத்தை நிரப்பிக் கொடுக்க''.

மலைமீது மேகம் தவழ்கிறது; காற்றில் அசைந்து ஆடுகிறது; பின் மேகம் என்ன ஆயிற்று? கலைந்து விட்டது; படிவது போலத் தோன்றிய மேகம் மடிந்தது' என்று கூறமுடியாது; காற்றோடு காற்றாய்க் கலந்து விட்டது இந்த ஆராய்ச்சி நமக்கு ஏன்? அது மறைந்து விட்டது; அவ்வளவுதான்.

''நீர்க்குமிழி யாக்கை, மலைமீது ஆடும் மேகம்; இன்னும் தெளிவாகக் கூறினால், ''புல்நுனிமேல் பனிநீர்'' இரவில் புல்நுனிமீது பனித்துளி படிகிறது; உடனே கதிரவன் ஒளிமுன் மறைகிறது. ஒளி உமிழ்ந்த பனித்துளி எங்கே? பசும்புல்லைக் குளிர்வித்த விண்துளி எங்கே! உடலையும் இயக்கித் தானும் உலவி வந்த உயிர் மறைகிறது.

சுற்றத்தவர் கடிதம் போட்டுவிட்டா வருகிறார்கள்? கேட்டுவிட்டா வருகிறார்கள்? அவர்கள் வருவதும் தெரிவது இல்லை; போவதும் தெரிவதில்லை. வந்த போது கல கலப்பு; செல்லும் போது சலசலப்பு; அங்கு உள்ளபோது மிதமிதப்பு; சென்றபோது பரிதவிப்பு. கேளாதே வந்து சொல்லாதே செல்லும் சுற்றம்; அதுதான் நம் வாழ்வு; யாரைக் கேட்டும் பிறப்பது இல்லை; யார் சொல்லியும் இறப்பது இல்லை. வந்தோம்; போனோம்; வந்தவழி பார்த்துக்கொண்டு போவதுதான் புத்திசாலித்தனம்.

4. நல்லன செய்க

(அறன் வலியுறுத்தல்)

''அடுத்த வீட்டு அம்புஜத்தைப் பார்த்தீர்களா? என்று அங்கலாய்க்கிறாள் இந்த வீட்டுப் பங்கஜம்; அதற்கு அவள் அகமுடையான் சொல்கிறான். ''அவள் வீட்டுக்காரர் இரவும் பகலும் உழைக்கிறார்; அதனால் தழைக்கிறாள்; பொறாமைப்படாது நாமும் உழைப்போம்; உயர்வோம்'' என்று உறுதி கூறுகிறான். அறமே ஆக்கம் தரும்;

''உழைப்பவர் எப்படியும் முன்னுக்கு வருவர்; இது நியதி; இன்று பெருமையுடன் வாழ்பவர் எல்லாரும் ஒருமையுடன் உழைத்து உயர்ந்தவர்தான். அதனை அறிதல் நலம்'' என்கிறான். அதனைக்கண்டு அழுக்காறு கொள்வதில் விழுக்காடு இல்லை; உழைக்காமல் யாரும் முன்னுக்கு வருதல் இல்லை.

நல்ல தொழில்; அவர் வீடு மிக்க எழில்; அவர் சுற்றித்திரிவது பொழில்; பொழுது கழிவது நறுநிழல்; அவர் மட்டும் உண்டு தின்று மகிழ்கின்றார்; மற்றவர்களைப் பற்றிக் கண்டுகொள்வதே இல்லை. என்றைக்குத் தான் கதவைத் திறக்கப்போகிறான்; காற்று வெளிச்சம் பார்க்கப்போகிறான்; ஈனக்குரல் அவனைச்சுற்றி எழுந்தும் 'அவர்களுக்கு உதவவேண்டும்', என்ற ஞான வெறி அவனுக்கு ஏன் தோன்றவில்லை? கடந்த நாள்கள் போய்விட்டன; போவன போகட்டும்; இனிச் சிந்தனை செய்து, நல்லறம் உந்துதல் செய்வானாக! நானிலம் செழிக்க! அனைவரும் உழைக்க! உலகம் தழைக்க!

இன்னல்கள் வருகின்றன. இடர்ப்பாடுகள் நேர்கின்றன; இவற்றிற்கு எல்லாம் காரணங்கள் உள்ளன; காரணம் இல்லாமல் காரியம் நிகழ்வது இல்லை; கருக் கொள்ளாமல் எதுவும் உருப்பெறுவது இல்லை; நீ செய்த தீவினை அது; உன்னை இந்நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது; சிந்தித்துப்பார்; உன்னை நீ திருத்திக் கொள்; நல்லதே செய்க! நன்மையே விளையும். வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்; இதில் இருந்து யாரும் தப்ப முடியாது; அற நூல்கள் 'கருமம்' 'விதி' என்று இவற்றிற்குப் பெயர்கள் தருகின்றன; இவற்றை வெல்ல தருமமே தக்க துணை நெறியாகும்.

வாழ்க்கை அர்த்தமுள்ளது; இதனையறியாதவர் இதனை வியர்த்தமாக்கிவிட்டு வருத்தம் அடைவர். "ஏன் பிறந்தேன்?" என்று எழுப்பும் வினாவினை ஒவ்வொரு வரும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

பிறந்தாகிவிட்டது; அதனைப் பற்றிய பிரச்சினையை எழுப்ப உனக்கு உரிமை இல்லை; 'நீர்க்குமிழி' இந்தப் பிறப்பு; அது வெடித்து மண்ணோடு மண்ணாகக் கலந்துவிடுகிறது; 'சாறு எடுக்கப்பட்ட கரும்பு'; 'வெறும் சக்கை'; அதனை எரிக்கும்போது யாரும் வருத்தப்படுவது இல்லை; மனிதனும் இனிய கரும்புதான்; அதன் சுவை அதற்கு உதவாது. அதனைக் கடித்துச் சுவைப்பார்க்கே பயன்படும்; பிறர்க்கு அவன் பயன்படுகிறான்; பிறருக்காக உழைக்கிறான்; அவர்களும் இவனை நன்கு பயன்படுத்துகின்றனர்; வாழ்க்கை இனியது; சுவைமிக்கது; சாரம் உடையது; அதன் தன்மை அறிந்து நன்மை அடைக; பிறருக்கு நன்மை சேர்க்க.

பயன்பட வாழும் வாழ்க்கை நயன் உடைய தாகும்; சாவதிலும் ஒரு பெருமை உண்டு; உன்னால் ஆவது செய்து முடிக்கிறாய்; உன்னை நம்பியவரைத் தூக்கிவிடுகிறாய்; ஆல நன்னிழலாக இருந்து பிறர்க்குக் குளிர்ச்சி தருகிறாய்; உடம்பு பழுது ஆகிறது முழுதும் அது பயன்பட்டபிறகு நீ அழுது அலமரத் தேவை இல்லை; விழுது பல நீ விட்டுச் செல்கிறாய்; அவை மறுபடியும் பிறருக்குச் சுமை தாங்கியாய் நிற்கும்; கரும்பு பிழிந்த சக்கை; அதுதான் உன் பழுதுபட்ட யாக்கை; அதுபற்றி எரியட்டும்; அஃது உன் ஒளியை உலகுக்குக் காட்டும்; வெந்து சாம்பல் ஆகட்டும்; அதனை மற்றவர் நெற்றியில் இட்டு உன்னை வழிபடுவர்; வழிபடத் தக்க வாழ்வை வாழ்ந்து காட்டு; பழிபடத் தாழ்ந்து அழியாதே.

சாவுக்கு அஞ்சாதே; அஃது இன்றும் வரும் நாளையும் வரும்; என்றாவது வரட்டும்; அதனைப்பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? ஆனால் ஒன்று; அதற்குள் நீ நினைக்கும் நற்செயல்கள் அனைத்தையும் செய்து முடித்துவிடு; அது உன்னால் செய்ய முடியும்; நீ பெற்ற கல்வி, கற்ற தொழில் திறன், வாய்ப்புகள் பிறர்க்கு வாய்க்கும் என்று கூறமுடியாது; தமிழில் இராமகாதை எழுத ஒரு கம்பனால்தான் முடிந்தது; அற நீதியை வள்ளுவன் ஒருவனால்தான் உணர்த்த முடிந்தது; அவர்கள் அன்று உடம்பு வளைந்து, ஏடு எடுத்து, எழுத்தாணியை அழுத்திப் பதிக்க வில்லை என்றால், அவற்றை யார் செய்து தந்திருக்க முடியும்? சில காரியங்கள் சிலரால்தான் முடியும். பொதுப் படச் செய்யும் பணிகளை யார் வேண்டுமானாலும் செய்து விடமுடியும்; உனக்கு என்று சில தகுதிகள் இருக்கின்றன; அவை உன்னிடம் மிகுதியாய் இருக்கின்றன; அவற்றைப்